

### Reakties op notities

In notitie 29 vraagt de schrijver zich af wat een houtsnip er toe brengt om zich in een stadswijk met kleine tuinen op te houden. Toch schijnt dit meer voor te komen; Engelbert schrijft hierover in de Ned. Jager, no. 25, blz. 908: "Ik heb eens een snip zien vliegen naar een bewoonde wijk, waar de tuintjes echt veel te klein waren voor een snip om er te gaan landen. Dat zijn dan waarschijnlijk snippen, die in de afgelopen nacht of vroege morgen zijn aangekomen en totaal nog geen terreinkennis hebben. Het is de eerste keer dat ze er zijn. Dat ze zo raar vliegen is dan niet te verwonderen en best te verklaren."

Het futenartikel (notitie 30) bevatte twee vragen; bij de eerste moet worden verondersteld dat het inderdaad een fruit van een eerder legsel was; dit ondanks het feit, dat er al weer een jong uit een volgend legsel was, toch bij de ouders bleef. Literatuuronderzoek gaf hierover uitsluitsel en beantwoorde tegelijkertijd de tweede vraag. In familieverband verblijvende jongen worden af en toe gezien, terwijl zij de jongen uit het eerste broed voeren; er zijn zelfs waarnemingen bekend van vorrels uit een eerste broed, die ergens afzonderlijk werken aanstraffen en een jong uit een later broed voeren.

Blijft nog over de nachtfourage uit notitie 31. Mijn theorie is, dat de koperwiek(nachttrækker) aangetrokken werd door het schijnsel van het licht van de voortuin en de zich daarop bevindende nachtinsekten. Iets dergelijks maakte ik eens met met merels, terwijl het nog volkomen nacht was fourageerden op het fietspad van een laan die begroeid was met lindebomen. Ca. tien merels, die bij het licht van mijn fiets wervelden. Ook deze waarneming werd in de herfst gedaan; alleen zat toen het blad nog aan de bomen.

D.A.J.

### Notitie 36(vervolg van pag.7)

Lang duurde de rust echter niet. De oorzaak hiervan was een troepje mezen en Goudhaantjes, dat bevoen ons in de Grove dennen op luidruchtige wijze hun dagelijks broed bij elkaar zocht. Uit de troep maakten zich op een gegeven moment enkele Goudhaantjes los, die al fouragerend afdaalden naar lagere regionen. Een van hen vloog plotseling naar beneden en zette zich op de met dennetakken en droog gras gecamoufleerde helmen. Heel rustig bewoog het diertje zich door de spaarzame begroeiing, op zoek naar iets eetbaars.

Commentaar van mijn (West Friese) collega: "Kaik me nou ze'n klain opdendertje es an!" En toen het diertje een verachte beweging maakte met het achterlijf: "Gien gaintjies jeng!"

Maar het was al te laat. Met achterlating van een klein wit visitekaartje was het alweer in de boom verdwenen.

Fr.